

47724/01/16 4

בית המשפט המחוזי תל אביב יפו

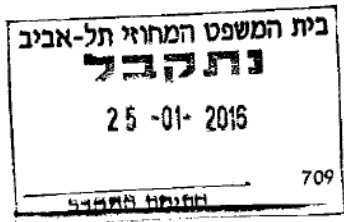
העוררת:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)

רח' הנרייטה סולד 1 תל-אביב, מיקוד 61330

טלפון: 03-6970222 פקס: 03-6919108

- נגד -

המשיבה:

חברת החדשות הישראלית בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד ישגב נקדימון

בפקס: **035617969**

ערר

זהו ערר על החלטת בית משפט השלום בתל אביב (כבי' השופט ירון גת) בצ"א 60775-10-15, מיום 6.1.2015, בגינה ביטל בית המשפט הונכבד צו להמצאת מסמכים, שניתן ביום 29.10.15, מכוח סעיף 43 לפקודת סדר הדין הפלילי, וזאת "בשל קיומו של חיסיון עיתונאי על המידע שהתבקש בצו, שלא ניתן להתגבר עליו בסיבות המקרה דנ".

מצ"ב החלטת בית המשפט קמא מסומנת א'

ואלה נימוקי הערר:

רקע כללי

1. ביום 21.7.15 הוגש, בת"פ 42992-07/15 מדינת ישראל נ הראל ואח', כתב אישום, המייחס, בין היתר, לנאשמת עינת הראל (להלן – הנאשמת), ביצוע עבירות של סרסרות והלבנת הון בהיקף של כ 47.5 מיליון שקלים. במקביל לאמור לעיל, הוגשה בקשה למתן צו זמני לסעדים זמניים עד לתום ההליכים, וזאת לשם תפיסת רכוש שבבעלות הנאשמת, שהושג, לכאורה, באמצעות כספים שהולבנו במסגרת פעילותה העבריינית.

מצ"ב עותק כתב האישום המתוקן ובקשה לסעדים זמניים מסומנים ב' ו-ג' בהתאמה

2. ביום 31.7.15, שידרה המשיבה, בתכנית החדשות "אולפן שישי", בערוץ 2, כתבה שזכתה לכותרת "מאחורי הקלעים של תעשיית הזנות" (להלן – **הכתבה**). במסגרת הכתבה ששודרה רואיינה הנאשמת. במסגרת הכתבה פירטה הנאשמת, באופן בלתי אמצעי **ובאופן שלא עלה במסגרת חומר החקירה**, כיצד פעלו בתי העסק המוזכרים בכתב האישום. הנאשמת הוצגה בכתבה "כמי שניהלה במשך שנים קאופרטיב משותף ושוויוני" (דקה 9:22 בכתבה). יחד עם זאת, החומר בכתבה ערר ויהיה קושי לעשות שימוש בחומר הערוך בהליך פלילי.
3. בנסיבות אלו, ונוכח העובדה כי הריאיון נערך לאחר הגשת כתב האישום, הוחלט כי המשטרה תערוך השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום, באופן בו ייתפסו החומרים הבלתי ערוכים ששימשו להכנת הכתבה. יצוין כי מדובר בחומר ראיות חשוב ביותר שיש בו כדי ללמד, לכאורה, על תפקידה המשמעותי של הנאשמת בניהול בתי הבושת המוזכרים בכתב האישום – שאלה הנתונה במחלוקת.
4. ביום 29.10.15, הוציא בית משפט השלום בתל אביב (כבי השופט י' גת), במעמד צד אחד, צו להמצאת מסמכים, ולפיו התחייבה המשיבה להמציא לידי משטרת ישראל, את כלל חומרי הגלם ששימשו להכנת הכתבה (להלן – **הצו**).

מצ"ב עותק הצו מסומן ד'

5. ביום 22.11.2015, הגישה המשיבה בקשה לביטול הצו.

החלטה נשוא הערר

6. ביום 6.1.2016, החליט בית המשפט קמא להיעתר לבקשת המשיבה והורה על ביטול הצו.
7. בית המשפט קבע כי "יש מקום להחיל את החיסיון העיתונאי גם על תוכן מידע שנסאף במסגרת העבודה העיתונאית השוטפת ואינו עלול להוביל לחשיפת מקורות". בבסיס החלטה זו עמדו מספר נימוקים.
8. **האחד**, חיובו של עיתונאי למסור מידע לרשויות החקירה, בנימוק שהדבר נדרש לשם חקירה משטרתית - פוגע בעצמאותו של העיתונאי ובאופן שבו העיתונות נתפסת בעיני הציבור, והופכת את העיתונאי לקבלן משנה של המשטרה, דבר העלול להוביל לחוסר אמון מצד הציבור כלפי התקשורת, תוך פגיעה באינטרס הציבורי של חופש העיתונות.
9. **השני**, ניתן לראות ביחסים שבין העיתונאי לבין מוסר המידע, כיחסים שיוצרים מעין הסכם מכללא, לפיו על החומר שלא שודר חל חיסיון והעיתונאי אינו רשאי למסור אותו לצדדים שלישיים כלשהם, ופרט לרשויות אשר בכוחן לעשות במידע שימוש מפליל, כנגד מוסר המידע. בית המשפט קבע, אמנם כי עצמת חיסיון זה נמוכה מעצמת החיסיון העיתונאי החל על מוזהיו של מקור וכי על מנת להתגבר על חיסיון זה תידרש הרשות לעמוד במבחנים מרוכבים יותר לעומת מבחנים הנדרשים לשם הסרת חיסיון המגן על זהות המקור. בית המשפט ציין כי אמנם החומר שהופיע בכתבה הינו חומר ראיות הרלוונטי להליך הפלילי המתנהל וכי העבירות בהן הואשמה הנאשמת הינן חמורות. יחד עם זאת, קבע בית המשפט, כי הבקשה אינה עומדת בתנאי מבחן הנחיצות שכן החומר הושג לאחר שהוגש כתב אישום וחקירת הנאשמת הסתיימה.
10. **על בסיס נימוקים אלו, החליט בית המשפט לבטל את הצו – ומכאן הערר.**

נימוקי הערר

11. בקליפת אגוז תיטען העוררת כי שנה בית משפט קמא בהרחבת החיסיון העיתונאי, להגנה על תכני ראיון עיתונאי, עם נאשם, לאחר הגשת כתב אישום, בנושאים הנוגעים לליבת האישום - כאשר על פני הדברים אין בין מה שפורסם לבין מה שהתבקש על ידי העוררת, למעט עובדת פרסומו ושיקולי עריכה גרידא.
12. העוררת תיטען כי כאשר אין המדובר בהגנה על זהות מקור או בהרחבה שנקבעה בפסיקה, הנטל הנו על המשיבה לנמק הכיצד יש בחומר המוחזק בידה להקים חיסיון מעין זה, או לפחות להצביע על טעמי הסתמכות מרואיין על חיסיון שכזה, ושומה היה על בית המשפט לקבוע כיצד הנטען לחיסיון זה גובר על זכותה של העוררת לקבלת החומרים לידיה.
13. העוררת תוסיף ותיטען, כי גם לשיטתו של בית המשפט בדבר הרחבת החיסיון, ובשים לב כי אין המדובר בחיסיון הדוחה מפניו כל ערך אחר, שגה בית המשפט קמא באופן איזון החיסיון אל מול גילוי האמת בנסיבות מקרה זה. ונפרט.
14. סעיף 43 פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, מקנה לבית המשפט סמכות לכפות על אדם להציג חפצים לצורך מיצוי הליך משפטי בזו הלשון: "דאה שופט שהצגת חפץ נחוצה או רצויה לצרכי חקירה או משפט, רשאי הוא להזמין כל אדם, שלפי ההנחה החפץ נמצא בהחזקתו או ברשותו, להתייצב ולהציג את החפץ, או להמציאו, בשעה ובמקום הנקובים בהזמנה".
15. בבסיס הוראת הסעיף עומדת ההנחה כי "גילוי האמת" הוא ערך מרכזי בכל שיטת משפט ובכל חברה. יחד עם זאת, בפסיקה הוכר כי גילוי האמת - אין הוא ערך בלעדי. לצדו קיימים ערכים אחרים, אשר גם עליהם צריכה החברה להגן כגון: כבוד האדם, חירותו של אדם, פרטיותו, ביטחון הציבור ושלומו וכיוצא בהן חירויות יסוד שעלולות להיפגע על-ידי גילוי האמת.
16. נדמה שאין מחלוקת, כי "חיסיון העיתונאי" עוגן לאורך שנים בפסיקה והוא זוכה, ככלל, להגנת בתי המשפט.
17. הרציונל העומד בבסיס חיסיון זה הוא ההגנה על חופש העיתונות כחלק בלתי נפרד מאושויות המשטר הדמוקרטי.
18. בנסיבות אלו, יש לברר שתי שאלות: האחת, האם החומר הגולמי המבוקש חוסה במסגרת החיסיון העיתונאי. השנייה, אם כן, האם במקרה זה גובר אינטרס גילוי האמת על החיסיון.
19. במסגרת ב"ש 298/86 ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין (להלן - עניין ציטרין) נקבע כי "זכותו של העיתונאי לחיסיון מפני החובה לגילוי מקורות המידע שלו יונקת מעקרון חופש הביטוי ומהווה, לכן, נדבך חשוב במערכת הזכויות והחירויות, עליהן מושתת משטרנו הדמוקרטי". בעניין ציטרין, יחדה הזכות לחיסיון אך ורק למקור, והיא לא התפרשה על המידע עצמו או על ראייה שהושגה במסגרת אותה עבודה עיתונאית. בנוסף, הזכות הוכרה כזכות יחסית, שיכול ותיסוג מפני אינטרסים ציבוריים אחרים.
20. יחד עם זאת, עיון בפסיקת בתי המשפט המחוזי מלמד על שתי גישות מרכזיות ביחס למידע עיתונאי שאינו נוגע לחשיפת זהות מקור.

21. **מחד, יש האוחזים בטענה לפיה מקום שהמידע לא מוביל לחשיפת מקור, אין טעם משפטי להטלת חיסיון.** כך ממש נקבע במת (ח"י) 40141-07-12 פלוני נ' מדינת ישראל (כב' השופט רון שפירא; להלן – עניין פלוני) כי: "אף שאני נכון- מהבחיינה העקרונית- להכיר בזכות העיתונאי לחיסיון, מקום ויש במידע שנמסר על ידי המקור להביא לידי חשיפת המקור עצמו, אני סבור כי הצורך להעניק חיסיון על המידע עצמו, כשאין במידע עצמו להביא לגילוי המקור, הוא משני ואינו מחייב מתן חיסיון מיוחד. שכן מה החשיבות הנוספת בלחזק את אותו אמן על ידי החלת החיסיון על המידע עצמו, עת שזהותו של אותו מקור אינה נחשפת כלל! אני סבור, כי הפגיעה בעיקרה היא במישור של פרטיות המקור וכבודו, ומידת האמון שרוחש המקור לעיתונאי שישמור על סודיות הפרטים שנאמרו לו וזאת לצורך שמירה על פרטיותו, זאת כאמירת אדם לחברו בציפייה שישמרו בסוד. עם זאת, ועם כל החשיבות של שמירה על כלי העבודה של העיתונות, כאשר אין בפרסום החומר שנמסר לעיתונאי כדי לחשוף את זהות המקור, הרי שלא עומדת עוד הגנה של חיסיון עיתונאי והמבחן לחשיפת החומר הוא מידת הפגיעה בפרטיות מוסר המידע אל מול חיוניות החומר שמוחזק ע"י העיתונאי להגנת נאשם."
22. מאידך, יש האוחזים כי ניתן בעקרון להטיל חיסיון על מידע שאינו "קשור בטבור" לחשיפת זהות המקור, אולם עדיין שיקוליו קשורים בטעמי החיסיון העיתונאי והפרטיות. כך, בתא (י-0) 455/94 חברת הכשרת היישוב בע"מ ואח' נ' רשת שוקן בע"מ, קבע כב' השופט י' עדיאל כי "החיסיון צריך שיחול בעקרון גם על המידע ולא רק על זהות המקור. פתרון זה נתמך, כאמור, בשיקולים שעליהם מושתת החיסיון. העובדה כי חיוניותו של חיסיון זה, מבחינת המקורות, פחותה מזו של החיוניות על חשאייתם, יכול שתבוא לידי ביטוי בשיקולי בית המשפט להסרת החיסיון ובהתחשב בכך שמדובר, בכל מקרה, בחיסיון יחסי. כך תינתן לבית המשפט גמישות בהפעלת החיסיון, באופן שניתן יהיה להביא בחשבון בכל מקרה נתון את כל השיקולים הנוגעים בדבר, ולמנוע תוצאות קשות העלולות לגבוע מאי הכרה מוחלטת בגורם זו של החיסיון."
23. יודגש, כי מקום בו נטענה גישה מרחיבה זו, נידרש בית המשפט לעיין בחומר, כך לדוגמא בב"ש (ת"א) 90742/09 חדשות 10 בע"מ נ' משה קצב (להלן - עניין קצב) שם קבע כב' השופט ע' מודריק כי בבסיס ההכרה בחיסיון העיתונאי נעוץ בצורך לשמור על האמון בין העיתונאי למקור, ובכלל זאת על המידע המושג מאותו מקור, במידה ואותו מידע נמסר מפי המקור לעיתונאי ומתוך קבלת התחייבות שאותו מידע ישמר בסוד. יחד עם זאת קבע בית המשפט כי "הגנה מפני חשיפת זהות המקור היא תנאי ראשון במעלה לשם יצירת האמון ושיתוף הפעולה ואילו הגנת תכני המידע פחותה בחשיבותה".
24. באותו עניין צפה כב' השופט מודריק בקטעים הבלתי ערוכים וקבע כי הם יכולים גם תגובות שניתן להגדיר אותן כהבעת רגשות או חיווי למצב הרוח של המתלוננת, תנועות חלקי גוף מסוימים (לא ניתן לראות את פני המתלוננת) שמעידות, אולי על מצב נפשי (נינוחות או מתח, התרגשות או שקט פנימי וכיו"ב) וכך עולה מאותם קטעים התכוונות להשמעת מסרים צופי עתיד לציבור או למתלוננות בכוח. אין בקטעי הרקע הללו דבר וחצי דבר לעניין תכני התלונה נגד הנאשם וגם לא התייחסות כלשהי של המתלוננת אל הנאשם."
25. בית המשפט העליון הותיר שאלת החלת החיסיון על מידע בצריך עיון.
- יחד עם זאת, בחינת התייחסותו הישירה של כבוד הש' עמית לסוגיה מורה את דרכינו לאופן בחינת המבוקש ולהכרעה כי בעניינינו אין להחיל את החיסיון.
26. ברע"פ 761/12 מדינת ישראל נ מקור ראשון קבע השופט עמית:

יחברי השופט רובינשטיין, הראה בסקירתו את המשפט המשווה, כי למרות שהעיתונות נתפסת כאחד מכלי הביטוי והמימוש העיקריים של חופש הביטוי, גם מדינות מתוקנות לא מצאו להרחיב תחולתו של החיסיון על המידע העיתונאי, ככל שזה אינו עלול לגרום לחשיפת המקור. ניתן לטעון כי מסירת מידע לעיתונאי תוך דרישה כי לא יפרסם את המידע, אינה משרתת את האינטרס הציבורי של פרסום מידע בעל עניין ציבורי. ברנלי, המידע נמסר לעיתונאי על מנת שיפרסמו, והשימוש בחיסיון העיתונאי ככלי לחסימת מידע או לשם הזרמה סלקטיבית של מידע, נוגד לכאורה את התכלית של החיסיון העיתונאי. מנגד, קיימים סוגים שונים של מידע שנמסרים לעיתונאי שלא לפרסום, אך הם חיוניים לעבודה העיתונאית, ואם נטלת מעיתונאי את האפשרות לקבל מידע "לא לציטוט ולא לייחוס" נטלת את בסיס כוחו לאסוף מידע, באספקלריה זו, למרות שהמידע עצמו לא מתפרסם, הוא תורם לפרסום של מידע אחר לציבור ובכך משרת את התכלית של חופש הביטוי והעיתונות וזכות הציבור לדעת... כמו חברי השופט רובינשטיין, אף אני סבור כי איננו נדרשים במקרה דנן לסבוע מסמרות בשאלת היקף החיסיון העיתונאי ונותיר לאחרים את המלאכה על רקע סוגיות קונקרטיות שתתעוררנה בעתיד. לטעמי, ספק אם יש צורך להכיר מראש בחיסיון של מידע שנמסר לעיתונאי על רקע יחסי אמון. המשפט מכיר ממילא בצורך להגן על אינטרסים בעלי עצמה, גם אם אלו אינם נהנים מהמוגן של "חיסיון". הדוגמה המובהקת לכך היא הזכות לפרטיות שאינה מעוגנת בחיסיון, אך מוכרת במשפטו כאינטרס רב עצמה. מעשה של יום ביומו שבית המשפט מאזן את הזכות לפרטיות מול האינטרס של חשיפת האמת הן בהליכים אזרחיים והן בהליכים פליליים (כגון הסוגיה של חשיפת יומן אישי של מתלוננת בעברת מין). האיזון נעשה אד-הוק על ידי בית המשפט על רקע נסיבות המקרה שבמניו, וכך ראוי להיעשות גם בסוגיית חיסיון המידע העיתונאי."

27. היתא מסקירה זו הוא, שבמידה ובית משפט קמא בחר שלא לקבל את עמדת אלו הפוסלים הטלת חיסיון על מידע שמעבר לחשיפת זהותו של מקור, עדיין חייב היה הוא לבחון טעמים קונקרטיים להטלת חיסיון בחומר המבוקש. חובה זו יש ליישם בפניה ועיון בו, ותוך קביעה כי המדובר במידע שנימנה על אותם "סוגים שונים של מידע שנמסרים לעיתונאי שלא לפרסום, אך הם חיוניים לעבודה העיתונאית, ואם נטלת מעיתונאי את האפשרות לקבל מידע "לא לציטוט ולא לייחוס" נטלת את בסיס כוחו לאסוף מידע", כלשון השי' עמית.

28. על רקע היישום בפועל של שאלת החיסיון, נראה כי בשניים שגה בית המשפט קמא.

29. ראשית, שגה בית המשפט בהימנעו מבחינת החומר המבוקש ושיקולי חיסיון. לעמדת העוררת, היה על בית המשפט קמא לברר באיזה אופן נמסרו החומרים לכתב החדשות, האם על דרך "שאינה לציטוט" או שמא בדרך של ראיון, שפורסם בחלקו רק בשם שיקולים, כאלו ואחרים, של עריכה. שאלה זו כלל לא עמדה לדיון במסגרת שיקולי בית המשפט קמא. ברי כי אם יתברר כי דבריה המלאים של הנאשמת לא הובאו בשל שיקולי עריכה הרי שאין החיסיון חל.

30. דוק, הרעיון במתן חיסיון עיתונאי נועד בין היתר ליתן הגנה למוסר החומר לעיתונאי [בין אם מדובר בהגנה על זהותו, ובין אם מדובר בהגנה על חומרים מסויימים שמסר], וזאת כדי לעודד את עבודת העיתונאות, אשר מחוייבת לשמור על עיקרון ההסתמכות של המקורות, אשר מצפים שהמידע החסוי שמסרו אכן יישמר בסוד.

31. ואולם, במקרה זה, לא יכולה להיות כל טענה של הסתמכות על שמירת המידע שלא יפורסם, ואיש לא טען טענה כזו בשמה של הנאשמת. סה"כ מדובר כאן בשיקולי עריכה, כאשר מבחינת הנאשמת, בזמן שהתראיינה, היתה לה נכונות מלאה שכל החומר יגולה וייחשף..

32. כך, עיון בבקשת המשיבה לבטל את הצו מלמד, כי הלכה למעשה אין כל טעם ממשי להטלת חיסיון, שכן המדובר ב"חומר גולמי של ראיון עיתונאי שנערך עם הגבי הראל, הכולל חלקי ראיון ששודר בכתבה, חלקי ראיון שלא שודרו משיקולי עריכה ושיחות רקע שונות שהתנהלות בין הגבי הראל לבין כתב המשפט", ראה ס' 5 לבקשה.
33. בשים לב כי הטעם היחיד המבחין בין מה שפורסם לבין מה שמבוקש הנו עריכתו בלבד, ואין כל טעם מהותי לאבחנם, הרי שמעבר לטענות הכלליות בדבר החיסיון העיתונאי לא ניתן כל שיקול הקושר בין סוג המידע לבין החיסיון.
34. ויודגש, כי בשים לב לנסיבות המיוחדות של היות הכתבה ראיון בלבד, עם נאשם, לאחר הגשת כתב האישום וביחס לאישומים המפורטים בו, אפילו היה ניטען לחיסיון מכח הסכמה או הבטחה כלשהי בדבר אי פרסום, לא ניתן היה להסתפק בטענה בעלמה. בנסיבות אלו יש לבחון השאלה לאורה של הפסיקה בעניין **פלוני לפיה**:
- "הכתב ושולחיו לא יכלו להתחייב כי חומר שלא ישודר לא יועבר לעיון הפרקליטות, ובהמשך לעיון ההגנה, אם הוא מהווה חומר חקירה ואם יש בו חומר של ראיות הנחוץ לניהולו של ההליך הפלילי (בין אם הוא פועל לטובת או לרעת הנאשמים). התחייבות שלא להעביר חומר מהווה חומר חקירה במסגרת הליך פלילי וכאשר אין בו כדי לחשוף את זהות מוסר המידע היא התחייבות שאינה מתיישבת עם החובה להעיד כאשר יש לכל אדם שבידו מידע על נושא ההליך הפלילי וכן עם הוראות סעיף 1(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א – 1971 המסמיכה את בית המשפט לזמן לעדות כל אדם (בכפוף להוראות הפקודה). התחייבות מסוג זה אינה יכולה לעמוד וראוי שכתב יבהיר למי שמבקש למסור לו מידע כי בנסיבות מסוג זה לא יוכל להימנע ממסירת המידע לצדדים להליך השיפוטי, אם יתבקש לעשות כן".
35. **שנית, שגה בית המשפט באופן איזונו בין האינטרסים המתחרים.** לעמדת העוררת, גם בהתעלם מהמחלוקת בפסיקת המחוזי ובהנחת קיומו של חיסיון, הרי שטיבו של חיסיון זה, שאינו על זהות מקור, נידחה מפני "גילוי האמת" בשים לחב לשני טעמים מרכזיים:
36. **האחד, לא יכול להיות ספק כי החומר נימצא בליבת כתב האישום,** ובניגוד להחלטה בעניין קצב, בו יחס בית המשפט חשיבות למהות החומר (וקבע כי אין בינו לבין כתב האישום דבר וחצי דבר) **בחומר בעניינינו מפרטת הנאשמת את חלקה ב**בתי הבושת ובאופן הסתור גירסאותיה במשטרה אף מוגדרת על ידי הכתב כמי שניהלה את בתי הבושת,**** עובדה המחודדת עוד יותר את היות החומר נחוץ לצורך גילוי האמת.
37. **השני, ובשים לב לרגישות המידע, אף שאלת הפגיעה הפרטיות אינה קיימת.** הנאשמת התראיינה לכתבה בפנים גלויות, ובכתבה נפרסו תולדות חייה והאופן בו נטלה חלק ב"עולם בתי הבושת". יצוין כי ראיון זה היה חלק מחשיפה תקשורתית אותו יזמה הנאשמת, ולראיה במקביל לשידור הכתבה, פורסמה במוסף "שבעה ימים" של עיתון ידיעות אחרונות כתבת רקע גדולה על הנאשמת, בה מסרה הנאשמת את גרסתה כשתמונתה מתנוססת על שערי העיתון ואף באתר האינטרנט של ידיעות אחרונות - Ynet. מכאן עולה באופן שאינו משתמע לשני פנים כי לא ניתן להחיל בעניין זה את חוק הגנת הפרטיות.
- מצ"ב עותק כתבה כפי שהומיעה באתר האינטרנט Ynet מסומנת ה'

38. בנסיבות אלו, ונוכח חומרת העבירות המיוחסות לנאשמת, ותטען העוררת כי אף אם נניח כי על החומר הגולמי חל חיסיון עיתונאי מופחת, הרי שבמקרה זה, בהתחשב בחומרת העבירות, במידת הרלוונטיות של החומר, ובמידת הנחיצות שלו לגילוי האמת – יש להורות למשיבה למסור לידי העוררת את החומר.

יונתן טל, ער"ד
סגן בכיר לפרקליט מחוז תל אביב - פלילי

תל-אביב, ד' בשבט תשע"ו

14 בינואר 2016

פמת"א 05/00000238/13

סימוכין 001488/2016

X

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

צ"א 60775-10-15 מדינת ישראל נ' /

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ירון גת

חברות החדשות

מבקשת

נגד

מדינת ישראל

משיבה

חקיקה שאחזרה:

פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר והיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969: סעי' 43

חוק-יסוד: כבוד האדם והיהודי

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול צו המצאה של מסמכים שניתן כנגד המבקשת לבקשת המשיבה, בהתאם לסעיף 43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר והיפוש) (נוסח חדש), תשכ"ט – 1969, ביום 29/10/15 (להלן: "כסד"פ").

המבקשת, חברת החדשות, עותרת לבטל את הצו לפיו חויבה להמציא למשיבה: "פרטים מלאים של כל חומרי הגלם של הכתבה בנושא עינת הראל, אשר שודרה בתאריך 31/7/15 בתוכנית אולפן שישי לרבות... כלל חומרי הגלם ששימשו להכנת הכתבה".

רקע רלוונטי:

ביום 21/7/15 הוגש כתב אישום כנגד הגב' עינת הראל אשר ייחס לה, בין היתר, ביצוע עבירות של סרסרות. ניהול מקום לשם זנות והלבנת הון, בהיקף של כ- 47.5 מיליון ₪.

בתאריך 31/7/15 שידרה המבקשת בתוכנית אולפן שישי בערוץ 2 כתבה של הכתב לענייני משפט, מר גיא פלג, אודות הגב' עינת הראל, וזאת לאחר שהוגש כנגדה כתב אישום ולאחר שמשפטה החל להתנהל.

במסגרת הכתבה הוצגה גרסתה של הגב' הראל לאירועים שהובילו להגשת כתב אישום כנגדה, אשר ניתנה במסגרת ראיון עיתונאי שנערך עמה ושחלקים ממנו נכללו בכתבה.

בעקבות הכתבה ששודרה, ביום 29/10/15 ביקשה המשיבה מבית המשפט כי ייתן צו לפי סעיף 43 לפסד"פ, המורה למבקשת למסור למשיבה את כל חומר הגלם ששימש להכנת הכתבה.

הבקשה הוגשה ונבחנה במעמד צד אחד מבלי שהתקבלה תגובת המבקשת. הבקשה התקבלה והצו ניתן ביום 29/10/15.

ביום 1/11/15 הומצא צו למבקשת. בעקבות המצאת הצו למבקשת, הוגשה הבקשה דנן.

כאמור, ההחלטה המקורית בדבר מתן הצו ניתנה במעמד צד אחד, ללא דיון וללא קבלת תגובת המבקשת. לפיכך אני רואה בבקשה שלפני ובדיון שהתקיים בעקבותיה כדיון ראשון בבקשה.

טענות הצדדים:

טענות המבקשת:

המבקשת טוענת כי לא היה מקום לחייב אותה להמציא למשיבה את התיעוד נושא הצו, הכולל חומר גולמי של ראיון עיתונאי שנערך עם הגב' הראל, לרבות חלקים ששודרו בכתבה וחלקים שלא שודרו בכתבה ובהם שיחות רקע שונות שנערכו בין הגב' הראל לבין הכתב ולבין אנשים נוספים שנכחו בראיון, לרבות עורך דינה של הגב' הראל.

לטענת המבקשת, זכותה לחיסיון עיתונאי משתרעת גם על תוכן המידע שנאסף על ידי עיתונאיה במסגרת העבודה העיתונאית השוטפת, וכי בנסיבות העניין דנן זכותה לחיסיון עיתונאי על המידע הגולמי שבידיה גוברת ועדיפה על האינטרס הקיים בהליך החקירה.

לשיטת המבקשת, הזכות לחיסיון העיתונאי שהוכרה בפסיקה צריכה לחול גם על תוכנו של המידע שנאסף על ידי עיתונאי, גם אינו מביא לזיהויו של מקור המידע.

עוד טוענת המבקשת כי התגברות על חיסיון עיתונאי תתאפשר רק במקרים חריגים בהם מתקיים מבחן משולש של רלוונטיות, מהותיות ונחיצות. לטענת המבקשת המקרה דנן, אינו נופל בגדר אותם מקרים חריגים שכן לא מתקיים אף אחד מהמבחנים האמורים.

לפיכך, סבורה המבקשת כי יש מקום לקבל את הבקשה ולהורות על ביטול הצו שניתן.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה בראיון ששודר עם הגב' עינת הראל פירטה הגב' הראל באופן בלתי אמצעי, כפי שלא עלה במסגרת חומר החקירה, כיצד פעלו בתי העסק המוזכרים בכתב האישום. הגב' הראל הוצגה בכתבה כמי שניהלה במשך שנים "קואופרטיב משותף ושיויוני", וזאת בניגוד לדבריה בחקירותיה במשטרה לפיהם הייתה שכירה בלבד בעסקים אלו. לפיכך, טוענת המשיבה, כי יש בחומר המצוי בידי המבקשת ושלגביו ניתן הצו, כדי לחזק משמעותית את חומר הראיות כנגד הגב' הראל. לשיטת המשיבה מדובר בחומר ראיות חשוב ומהותי הנוגע ישירות לכתב האישום שהוגש כנגד הגב' הראל.

לטענת המשיבה מכיוון שהחומר ששודר בכתבה הוא ערוך ולא ניתן להשתמש בו במסגרת ההליך הפלילי, אין מנוס מקבלת מלוא החומר הגולמי לצורך שימוש בו כראיה כנגד הגב' הראל.

המשיבה ציינה כי בטרם הגשת הבקשה למתן הצו התקבל אישור מפרקליטות מחוז ת"א לביצוע השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום.

לטענת המשיבה ככל שקיים חיסיון עיתונאי על תוכן המידע שנאסף על ידי העיתונאי, הרי שחיסיון זה הוא מצומצם, ועל כן בשל חשיבות החומר לצורך ביטוס כתב האישום יש לקבוע כי במקרה דנן האינטרס הציבורי בקידום החקירה גובר על החיסיון העיתונאי.

דיון והכרעה:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, וסקרתי את האסמכתאות הרלוונטיות, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל, כך שיש להורות על ביטולו של הצו להמצאת מסמכים שהוצא ביום 29/10/15.

הזכות לחיסיון עיתונאי היא יציר הפסיקה והיא יונקת את חיותה מעיקרון חופש הביטוי ומהווה נדבך חשוב במערכת הזכויות והחירויות שעליהן מושתת המשטר הדמוקרטי. החיסיון העיתונאי נועד להבטיח את חופש העיתונות אשר נתפס כהגשמת חופש הביטוי. לחופש הביטוי ולזכויות הנגזרות ממנה, לרבות חופש העיתונות, מעמד מרכזי בחירויות היסוד, שכן הם מהווים תנאי מוקדם לקיומה של דמוקרטיה ולפעולתה התקינה. זכויות אלו מוכרות כיום כזכויות חוקתיות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

עד כה, הכיר בית המשפט העליון בחיסיון עיתונאי יחסי על זהות מקור ועל תוכן מידע אשר עלול להביא לזיהויו של המקור [ראו: ב"ש 298/86 ציטרין נ' בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין במחוז ת"א, פד"י מ"א(2), 337; רע"פ 761/12 מדינת ישראל נ' מקור ראשון המאוחד (הצופה) בע"מ (29/11/12); ע"פ 8445/11 קס נ' מדינת ישראל (31/12/12)].

ההכרה בחיסיון העיתונאי על זהות מקור, נבעה מהחשיבות הרבה של חופש העיתונות ומתוך ההכרה כי חשיפת זהותם של מקורות תפגע אנושות בחופש העיתונות, בשל כך שמקורות מידע פוטנציאליים לא ימסרו את המידע שברשותם לעיתונות בשל חשש שזהותם תיחשף.

בעניין מקור ראשון הותיר בית המשפט העליון בצריך עיון את השאלה אם חיסיון עיתונאי יחול גם על מידע שנאסף על ידי עיתונאי, שאינו מביא לזיהויו של מקור המידע.

בשיטות משפט זרות הוכר חיסיון עיתונאי גם על תוכן המידע שנאסף על ידי העיתונאי במסגרת העבודה העיתונאית השוטפת ולא פורסם. ראו למשל: U.S. v. Cuthbertson, 630 Shoen v. Shoen, 21 Med L. Rptr. 1961, 1966 (9th; F2d 139, 147 (3rd Cir. 1980); Prosecutor v. Brdjanin (Appeals Chamber, Cir. 1993); חוקי החיסיון העיתונאי במדינות ניו יורק, קליפורניה, מחוז קולומביה, מרילנד, מישיגן, מונטנה, נאבדה, צפון דקוטה ומדינות נוספות בארה"ב.

כמו כן, בנוהל מסי 03.300 של האגף לחקירות מודיעין במשטרת ישראל, שעניינו "עיתונאי – אישור זימון לחקירה ולעריכת חיפוש", ראתה משטרת ישראל להתייחס גם למידע שנאסף על ידי עיתונאי במסגרת עבודתו כחלק מהחיסיון העיתונאי.

בחינת הרציונל לקיומו של החיסיון העיתונאי מובילה למסקנה כי יש מקום להחיל את החיסיון העיתונאי גם על תוכן מידע שנאסף במסגרת העבודה העיתונאית השוטפת ושאינו עלול להוביל לחשיפת מקורות.

הרציונל המרכזי לקיומו של חיסיון עיתונאי, הינו הבטחת עיתונות חופשית המוזנת ממידע שוטף וחופשי המגיע אליה ללא חששות ומגבלות. רציונל זה חל, לטעמי, גם ביחס לתוכן מידע שנאסף במסגרת עבודה עיתונאית שוטפת.

לצורך שמירה על עיתונות חופשית, אובייקטיבית וחסרת פניות, הראויה לאמון הציבור, יש צורך לעודד את שיתוף הפעולה של הציבור עם העיתונות ונציגיה. חיובו של עיתונאי למסור מידע לרשויות החקירה, בנימוק שהדבר נדרש לצורך חקירה משטרתית, פוגע בעצמאותו של העיתונאי ובאופן שבו העיתונות נתפסת בעיני הציבור, והופכת את העיתונאי למעין "קבלן משנה" של המשטרה, דבר שעלול להביא לחוסר אמון מצד הציבור כלפי התקשורת ולחוסר שיתוף פעולה עמה. כתוצאה מכך ייפגע האינטרס הציבורי בקיומה של עיתונות חופשית ואובייקטיבית.

עיתונאי עוסק מתוקף תפקידו בכיסוי תקשורתי ולא חקירתי, שתכליתו להביא לידיעת הציבור מידע חדשותי בעל עניין ציבורי. העיתונאי אמור להיות גורם עצמאי ואובייקטיבי שאינו מעורב במעשה המסוקר, אלא מדווח עליו לציבור, להבדיל מעד תביעה פוטנציאלית. חיובו של עיתונאי להמציא חומר גלם מצולם של ראיון שנערך עם מקור מידע שלו, שקול לגביית עדות ראייה או שמיעה של העיתונאי והפיכתו "לעד תביעה" כנגד המרואיין. מצב דברים זה יפגע לבטח באמון של הציבור בעיתונות ובהעברת המידע השוטף והחופשי מהציבור לעיתונות.

הנה כי כן, חיובו של העיתונאי להעביר חומר שברשותו לרשויות החקירה, עלול להוביל לשתי תוצאות שליליות עיקריות: ראשית, הוא עלול לפגוע באמינותו של העיתונאי ובחזות האובייקטיבית שלו וליצור טשטוש תחומים בין הרשות לבין כלי התקשורת, שתפקידו בין היתר הוא לפקח על הרשות ולבקר אותה. שנית, הוא עלול לגרום לכך שאנשים רבים ימנעו מלהתראיין ולמסור לעיתונאים מידע שלציבור יש עניין לקבלו.

לפיכך ישנה הצדקה להחיל את החיסיון העיתונאי גם על תוכן מידע שנאסף במסגרת העבודה העיתונאית השוטפת ושאינו עלול להביא לחשיפת מקורות.

ביחס לתוכן המידע שנאסף על ידי העיתונאי במסגרת עבודתו העיתונאית השוטפת, ניתן לומר כי מדובר בחומר שנמסר לעיתונאי בידיעה ובהסכמה שיפורסם לפי שיקול דעתו של העיתונאי, ובהתאמה חלקו מפורסם והופך לגלוי לעיני הציבור סלו, ועל כן מעמדו שונה מזהותו של מקור שהתנה את מסירת המידע בשמירת חיסיון על זהותו. הבדל זה מצדיק לטעמי שוני בעוצמת ההגנה שתיתן למידע העיתונאי שנאסף על ידי העיתונאי במסגרת עבודתו השוטפת, אך אינו מצדיק קביעה לפיה לא חל חיסיון כלשהו על מידע זה. זאת, הן בשל שתי התוצאות השליליות העיקריות שצוינו לעיל, הנכונות גם ביחס לחיסיון בנוגע לתוכן המידע שנאסף, ואשר מצדיקות את החלת הרציונל של החיסיון העיתונאי גם על תוכן המידע שנאסף, והן מכיוון שמסור המידע לא מסכים בהכרח לחשיפה מוחלטת ומלאה של כל החומרים שנמסרים. ובמיוחד החומרים שלא פורסמו בסופו של דבר.

כמו כן ניתן לראות ביחסים שבין העיתונאי לבין מוסר המידע כיחסים שיוצרים מעין הסכם מכללא, לפיו על החומר שלא שודר חל חיסיון והעיתונאי אינו רשאי למסור אותו לצדדים שלישיים כלשהם, ובפרט לרשויות אשר בכוונתן לעשות במידע שימוש מפליל כנגד מוסר המידע.

לפיכך, אני סבור כי החיסיון העיתונאי משתרע גם על פני תוכן המידע שנאסף על ידי העיתונאי במסגרת עבודתו השוטפת ושאינו עלול להוביל לחשיפת המקור, ואולם עוצמתו של חיסיון זה נמוכה יותר מהחיסיון העיתונאי החל על זהותו של המקור. משמעותה של העוצמה הנמוכה היא שעל מנת להתגבר על חיסיון זה תידרש הרשות לעמוד במבחנים מרוכבים יותר לעומת המבחנים הנדרשים לשם התגברות על החיסיון המגן על זהות המקור.

משקבעתי כי החיסיון העיתונאי כולל גם את המידע שנאסף על ידי העיתונאי במסגרת עבודתו השוטפת. יש לבחון כעת האם מתקיימים התנאים המצדיקים חריגה מהחיסיון במקרה דנן, שהרי מדובר בחיסיון יחסי.

בפרשת ציטרין קבע כב' הנשיא שמגר כי החריגה מהחיסיון העיתונאי תתאפשר רק במקרים חריגים בהתקיים מבחן משולש של רלוונטיות (המידע המבוקש רלוונטי להליכי החקירה והמשפט), מהותיות (המידע המבוקש חיוני ובעל חשיבות לשם עשיית צדק בעניין מהותי, קרי פשע או עוון בעלי תוצאות או משמעות מהותית), ונחיצות (המידע המבוקש נדרש מאחר שאין אפשרות לעשות משפט צדק ללא קבלתו).

מכיוון שעוצמתו של החיסיון העיתונאי ביחס למידע אשר נאסף על ידי העיתונאי במסגרת עבודתו השוטפת נמוכה מעוצמתו של החיסיון ביחס לזהות המקור, יש להפעיל את המבחן המשולש האמור בצורה מרוככת שעה שמדובר בתוכן מידע שנאסף על ידי העיתונאי ושאינו עלול להוביל לחשיפת המקור.

בחינת נסיבות המקרה דנן לאור המבחן המשולש המרוכך, מובילה אותי למסקנה כי המקרה דנן אינו נופל בגדר המקרים המצדיקים חריגה מהחיסיון העיתונאי, וזאת בעיקר מכיוון שלא מתקיים במקרה דנן המבחן השלישי, הוא מבחן הנחיצות.

נכון אני לקבל את טענת המשיבה לפיה המידע שבכתבה שנערכה על ידי המבקשת הינו רלוונטי להליכי החקירה והמשפט כנגד הגב' עינת הראל וכי יש בו פוטנציאל לשמש כחומר ראיות בהליך המשפטי נגדה. לפיכך, מתקיים במקרה דנן מבחן הרלבנטיות.

כמו כן, מקובל עלי כי העבירות בהן מואשמת הגב' עינת הראל, הינן עבירות חמורות המתייחסות לעניין מהותי, אם כי ספק בעיניי אם מדובר בעבירות אליהן כיוון כב' הנשיא שמגר בעניין ציטרין. מכיוון שיש להפעיל במקרה דנן את המבחן המשולש באופן מרוכך אני נכון לקבוע כי מתקיים במקרה דנן גם מבחן המהותיות.

עם זאת, אינני סבור כי במקרה דנן מתקיים מבחן הנחיצות, אף אם מבחן זה נבדק באמת מידה מרוככת. הכתבה דנן והצו שהוצא לבקשת המשיבה, הוצא בשלב בו החקירה כנגד הגב' הראל הסתיימה, הוגש כנגדה כתב אישום ומשפטה כבר החל להתנהל. על כן ברור כי בידי המשיבה ישנן די ראיות לביסוס הגשת כתב אישום כנגד הגב' הראל, וזאת גם ללא הירדות לחומר הקיים בידי המבקשת. לפיכך, גילוי המידע החסוי הקיים בידי המבקשת אינו חיוני ונחוץ במקרה דנן לעשיית צדק. שכן לא ניתן לומר שאין אפשרות אחרת לעשות משפט צדק ללא קבלת המידע. כמו כן, יש לזכור כי המשיבה תוכל לעשות שימוש בחומרים שפורסמו ושודרו בכתבה במסגרת החקירה הנגדית של הגב' הראל גם אם לא תוכל להגישם כראיה.

אשר על כן, אני סבור כי המשיבה אינה עומדת בתנאי המבחן המשולש, גם בגרסתו המרוככת, ועל כן האינטרס הציבורי בדבר עיתונות חופשית, אפקטיבית ואובייקטיבית, חופש הביטוי וחופש העיתונות הנגזר ממנו, גוברים על האינטרס הציבורי בקידום החקירה הפלילית והליכי המשפט במקרה דנן.

לפיכך, יש מקום להיעתר לבקשת המבקשת ולהורות על ביטול הצו להמצאת המסמכים שהוצא לבקשת המשיבה ביום 29/10/15.

בשולי הדברים, יש להוסיף כי המשיבה לא פעלה במקרה דנן בהתאם לנהליה שלה (נוהל 03.300 של האגף לחקירות ולמודיעין במשטרת ישראל), שכן לא בוצעה פנייה מוקדמת למבקשת, ולא הוצגו נתונים לפיהם ניתן אישור של ראש האגף לחקירות ולמודיעין להגשת הבקשה להוצאת הצו, תוך יידוע פרקליט המדינה.

זאת ועוד, סבורני כי באופן כללי יש לנקוט בוהירות רבה בשימוש בצווים מכוח סעיף 43 לפסד"פ כאשר מדובר בצו המכוון כנגד כלי תקשורת.

לבסוף יש לציין, כי חלק מהחומרים הקיימים בידי המבקשת ואשר לא פורסמו כוללים, על פי הנטען, גם שיחות שנערכו בין הגב' הראל לבין עורך דינה, כך שקיימים במקרה דנן גם אינטרסים נוספים המצדיקים הטלת מגבלות על חשיפת החומר.

סוף דבר:

אני נעתר לבקשת המבקשת, ומורה על ביטול הצו להמצאת מסמכים שניתן ביום 29/10/15 מכוח סעיף 43 לפסד"פ, וזאת בשל קיומו של חיסיון עיתונאי על המידע שהתבקש בצו שלא ניתן להתגבר עליו בנסיבות המקרה דנן.

המזכירות תשלח העתק החלטה זו לב"ב הצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשע"ו, 06 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.

ירון גת 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חסיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

7

המבקשת: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)
רח' הנרייטה סולד 1 תל אביב 64924
טל. 03-6970222 פקס: 03-6919108

- נגד -

המשיבה: עינת חנה בת יצחק (גלדר אצלן) הראל
ילדת 1964, ת.ז. 059168468
מרחוב שטרייכמן יחזקאל 9, תל אביב.

[Faint handwritten notes and stamps on the left side of the page]

בקשה למתן צו זמני לסעדים זמניים

**לפי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000
ולפי סעיף 136(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973**

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות על מתן סעדים זמניים עד לתום ההליכים, וזאת בהתאם לסמכות הנתונה לו לפי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן – "חוק איסור הלבנת הון") וסעיף 136(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן – "פקודת הסמים").

ואלו נימוקי הבקשה:

1. כתב האישום והרבוש מפורט

א. לבית משפט נכבד זה, הוגש כתב אישום נגד המשיבה, המיוחס לה את שלל העבירות הבאות:

1. סדרות למעשה זנות – עבירה לפי סעיף 199(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).
2. החזקת מקום לשם זנות – עבירה לפי סעיף 204 לחוק.
3. פרסום שירותי זנות – עבירה לפי סעיף 205 לחוק.
4. מטריד לציבור – עבירה לפי סעיף 215 לחוק.
5. איסור הלבנת הון – עבירה לפי סעיף 23(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000.
6. הפרת חובאה חוקית – עבירה לפי סעיף 287 לחוק.
7. עבירות שונות לפי פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), תשכ"א-1961, ועבירות שונות לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ז-1975.

ב. על פי עובדות כתב האישום החל מיום 26.7.06 ועד לסוף שנת 2013, ביצעה המשיבה, בין היתר, את הפעולות הבאות: פרסמה שירותי זנות, קיבלה ביודעין, מה שניתן בעד מעשי זנות, החזיקה וניהלה שלושה מסומות שונים, אשר היוו מטריד לציבור, לשם עיסוק בזנות.

- ג. רווחיה של המשיבה. על פי חומר הראיות לכאורה, הסתכמו ב"רכוש אסור" בסכום כולל של 47,554,800 ₪, אשר היה בחזקתה או בשליטתה של המשיבה.
- ד. המשיבה הלבירה את כלל רווחיה בכך שעשתה פעולות בכלל הרכוש האסור, שמקורו במישרין או בעקיפין בעבירה במטרה להסתיר או להסוות את מקור הרכוש האסור בעבירות.
- ה. בנוסף, ובמטרה להוסיף ולהסוות את מקורו, הטמיעה המשיבה סכום של 1,245,145 ₪ בחשבון הבנק על שמה ובחשבון הבנק שעל שם ביתה וזאת בכוונה לעשות בו שימוש עתידי.
- ו. יתר על כן, הסתירה והסוותה המשיבה סכום נוסף של כ-1,200,000 ₪ באופן כזה בו רכשה דירה שנרשמה על שמה ברחוב שטרייכמן 9 בתל אביב, תוך ערוב מקורות כספים חוקיים, והסתרת מקור הכספים מהם רכשה את הדירה.

בידי המבקשת עלה לאתר רכוש בבעלותה ואו בחזקתה ואו בשליטתה של המשיבה, כמפורט **בנספח א'**, והיא תבקש את חילוטם במידה והמשיבה תורשע.

2. ראיות לכאורה לביצוע העבירות ולביסוס הבקשה

בידי המבקשת די ראיות להוכחת העבירות המיוחסות למשיבה, ולביסוס בקשת החילוט מכוון, לרבות:

חומר הראיות מלמד כי המשיבה פעלה באופן עקבי ושיטתי כדי להסתיר את עיסוקה האמיתי כמנהלת בתי בושת, ואת מקורו של הרכוש האסור, שקיבלה מעיסוק זה:

- (1) בידי המבקשת ראיות לכך שהווי השכירות בשלוש הדירות שהושכרו, נעשו למטרות חוקיות באמצעות אנשי קש על מנת לטשטש את מקור הכספים, בין היתר בהסכמי השכירות שנהתמו על ידי גורמים שונים שאינם המשיבה, ועדויות בעלי הדירות לפיהן המשיבה שכרה בפועל את הנכסים.
- (2) בידי המבקשת ראיות לכך שבתי העסק נרשמו על שם איש קש אחר על מנת לטשטש את מקור הכספים, בין היתר, מעדותה של מועסקת בשם יוליה ירדני שרשמה את בית העסק הראשון על שמה, בהנהיית המשיבה. כמו גם מעדותה של מועסקת נוספת, תמר גוגושווילי, לפיה התמנה על רכישת בית העסק השני באופן כזה שירשם על שמה, בתוראת המשיבה.
- (3) בידי המבקשת ראיות לכך שהמשיבה טיפלה מאחורי הקלעים בחליכים שנפתחו נגד אנשי הקש – בתשלום סנס. שכירת עורך דין, וטיפול מול רו"ח.
- (4) בידי המבקשת ראיות לכך שהמשיבה ניהלה המקומות באמצעות אחרים ואף הדריכה נותנות שירותי מיין לומר כי המשיבה עוסקת בזנות, על מנת לטשטש את מקור הכספים. שהרוויחה.

5) בידי המבקשת ראיות לכך כי כלל השבונות בתי העסק נרשמו על שמות אנשי קטן נוספים על מנת לטשטש את מקור הכספים, שהרוויחה המשיבה.

6) בנוסף לאמור מעלה, בידי המבקשת ראיות על טשטוש בהטמעת הרכוש האסור ברכוש חוקי כך שיתאפשר שימוש עתידי ברכוש, בין היתר, בהפקדת חלק מהרכוש האסור בחשבון הבנק על שם ביתה של המשיבה קורל הראל, ובהפקדת חלק מהרכוש האסור בחשבון הבנק שבבעלותה של המשיבה וטשטושו בכך שעורבב עם רכוש חוקי שמקורו ממשכורותיה וכן מהפקדת סכומי כסף מזומן בחשבון באמצעות אנשים שונים חלקם בדויים וכן הפקדת המחאות לפקודה עצמית של המבקשת.

7) יתר על כן, בידי המבקשת ראיות על טשטוש ברכישת דירה במזומן, באמצעות חלק נוסף מהרכוש האסור והטמעתו ביחד עם הלואה חוקית חוקיים.

8) בנוסף, בידי המבקשת ראיות כי המשיבה העלתה כלל "הכנסתה העבריינית", ללא כל דיווח לרשויות המס המתחייב בחוק.

3. עילות החילוט נגד הרכוש המפורט בנספח א'

הרכוש המפורט בבקשה הינו בר חילוט בהתאם לסעיף 21א) לחוק איסור הלבנת הון שלשונו:

"א) תורשע אדם מעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יעוזה בית המשפט, וזאת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי טסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנדון בעונו של רכוש שהוא -

"ב) רכוש שנעברה בו העבירה, וכן רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאיפשר את ביצועה או שיועד לכך ;

"ג) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.

"ד) לענין סעיף זה, "רכושו של הנדון" - כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונו."

4. העילה למחן הסעיפים הנמצאים המפורטים בנספח א'

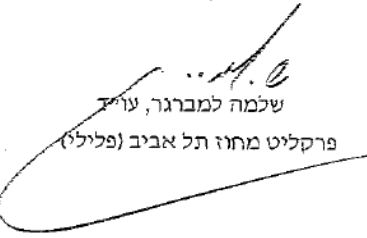
סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון קובע כי על חילוט רכוש לפי חוק זה יחולו תוראות סעיפים 336-336" לפקודת הסמים. סעיף 136 א) לפקודת הסמים קובע:

"הוגש כתב אישום או הוגשה בקשה לחילוט אזהרה, ישא בית המשפט, על פי בקשה התומכה בידי פרקליט

מחוז המפרטת את הרכוש שאת חילוטו מבקשים, לתת צו זמני בדבר - מהן ערבויות מטעם הנאשם, או אדם אחר המחזיק ברכוש, צוי מניעה, צוי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט, לרבות הוראות לאמטרומוס הכללי או לאדם אחר בדבר ניהול זמני של הרכוש (להלן בסעיף זה - צו זמני); לענין זה, "בית המשפט" - בית המשפט המחוזי שלפניו הוגשו כתב האישום או התובענה, לפי הענין."

הסעדים הזמניים שיפורטו להלן בנוגע לרכוש שבנספח א' נחוצים על מנת למנוע את העלמת הרכוש, או עשיית פעולות העלולות לסכל חילוטו בתום החליך המשפטי.

5. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להיעתר לבקשה.

שלמה למברגר, עו"ד

פרקליט מחוז תל אביב (פלילי)

נסמך א'

[הלוקה לפי בעלים ולפי סוג רכוש והצווים המבוקשים]

סכום כסף מזומן של המשיב שהתקבל מביצוע העבירה ו/או החב חילוט מכח החזקות

סך 5,150 ₪ וכן סך של 3,650 ₪ אשר נתפס בבתי הבושת בהם נערכו פשיטות כפדיון היומי של בתי הבושת.

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות על הפקדת הסכום האמור בחשבון קרנות החילוט שמנהלת יחידת החילוט באפוטרופוס הכללי והכנס הרשמי¹ לשמירת ערכו כמקובל ועד להכרעה בו בתום ההליכים.

פוליסות ביטוח מספר 25279 וכו' מספר 3328576 ע"ש המשיבה שהתקבל מביצוע העבירה ו/או

החב חילוט מכח החזקות:

סך 23,295 ₪ בחברת כלל ביטוח ע"ש המשיבה.

בית המשפט נכבד מתבקש בזאת להטיל צו להקפאת חשבון הבנק האמור עד להכרעה בו בתום ההליכים.

בית המשפט נכבד מתבקש בזאת ליתן צו מניעה זמני המורה לתאגידים הבנקאיים בהם מתנהלים החשבונות הנייל להימנע מביצוע כל פעולה בחשבונות שעלולה להקטין את שווי הנכסים הכולל בחשבונות, לרבות יצירת והגדלת יתרת חובה.

בית המשפט נכבד מתבקש בזאת ליתן מניעה האוסר לבצע כל פעולה בחשבונות, לרבות שעבודים, מכירתם, העברת הבעלות בהם. המחאת זכויות בתמורה ושלא בתמורה, העברת החזקה, שינוי ו/או תוספת בעלות ו/או נהנה ו/או מיומי כח בחשבונות.

נדל"ן החב חילוט מכח החזקות

כל הזכויות של המשיב בנכס הנמצא ברחוב שטרניימן 9 בתל אביב בגוש 6884 חלקה 46.

בית משפט נכבד מתבקש ליתן צו מניעה האוסר לבצע כל שינוי במצבם המבני, או במצב אכלוסם של הנכסים, וכן כל שינוי או דיספוזיציה בנכסים לרבות שיעבודים, מכירתם, העברת הבעלות בהם, המחאת הזכויות בהם בתמורה ו/או שלא בתמורה, השכרתם, העברת החזקה בהם ו/או אכלוסם ע"י הזרים אחרים.

¹ בטרם הפקדה יש להתקשר למפקחת הארצית ביחידת החילוט ע"ש ארזטל כהן ולקבל את פרטי החשבון הרלוונטי לפי העניין – חלבות הרוכשים/אוצר המדינה/איסור מימון טרוור/השבון שקיים.

בית משפט נכבד מתבקש להורות על הישום עיקול על הנכסים הנזיל בלשכת רשם המקרקעין ו/או
בלשכת מס רכוש / מס שבה מקרקעין, ו/או במנהל מקרקעי ישראל ו/או ברשם המשכונות ו/או
בכל חברה משכנת ו/או בכל מקום אחר בו רשומים הנכסים לטובת המבקשת.

60775-10-15

28/10/15

היחידה המבקשת: ימ"ר ת"א
תאריך: 29.10.2015
מסי תיק ביחידה:

בגיה משפט השלום כ תל אביב
מס' תיק בים"ש

החלטה בדבר בקשה למתן צו להמצאת מסמכים/ הצגת תביעות ומסמכים
לפי סעיף 43 לפקודת סדר הדין העליון (מקצו והיבוס) (נוסח חדש) תשס"ט 1969

1. בתאריך 28.10.15 הוגש בפני **מ.א. דרנה** עם סדיו/ משבחה תפקיד **מ.א. דרנה** לאחר שהוזהר כתוק, הצהיר כי תוכן בקשתו אמתי, ולאחר שעיינתי בבקשה,

אני מצווה בזאת על **צרוך 2 וחברת מאקו** להמציא למבקש המסמכים המבוקשים ולהעבירם לידי משטרה ישראל לידי מחלקת המ"י בים"ר ת"א.

2. פרטים מלאים של כל חומרי הגלם של הכתבה בנושא ענת הראל אשר שודרה בתאריך 31.07.15 בתוכנית "אולפן שש" לרבות:

- א. כלל חומרי הגלם ששימשו להכנת הכתבה
- ב. כפופרס: ערוץ 2 וחברת מאקו לפיכך, הוגו מבקש מבית המשפט הנכבד לטוות על הפרוץ המצוין לעיל, להמציא את המסמכים הנ"ל למשטרת ישראל: ימ"ר ת"א מרחוב שלמה 18 ת"א מס' פס" 6802359-03 טלפון 03-6802371

את החומר יספקו על מידת מנגיניה בנושא למבקשים.

זאת הוד: מילדי
אני מהליט לדחות את הבקשה מן הנימוקים הבאים:

3. אני מצווה שיוטל איסור מפורש למסוד ליתמו ותוכנו של צו זה לנשואי הצו, או לבי מטעמם. כמו כן אני מצווה כי מסמך זה יופקד בבקשה בית המשפט, למסד 6 חדשים.

ניתן בהתייחס ידוי בתאריך _____ במקום
שם השופט התימה

ירון גת, שופט
29-10-2015

 משרתה ישראל
 הנהיגה המבקשת: ימ"ר ת"א
 תאריך: 29.10.2015
 מס' תיק ביחידה:

מבית משפט השלום ב: תל - אביב
 מס' תיק בימ"ש

בקשה למתן צו להצגה / המצאה של הפגיוע ומסמכים
 לפי סעיף 43 למקודת שדר הדין המלילי (פלגור וחובוט) (נוסח הישן) תשפ"א 1969

אני החתום מטה מצהיר בזאת כי מתנהלת הקירה בגין: הלכות הון, שרטרות והחזקת מקום לשם זנות ויש לי יסוד להניח כי בידי עודד 2 וחברתו מאסו במצאית החפצות והמסמכים המכילים פרטים חדרושים לצורך הקירה זו: פרטים מלאים של: כל חומרי הגלם של הכתבה בנושא ענת הראל אשר שודרה בתאריך 31.07.15 בתוכנית "אולפן ששון" לרבות:

1. כלל חומרי הגלם ששימשו להכות הכתבה
2. כמפורט:
3. למיכר, הנלי מבקש מבית המשפט הנכבד לצוות על הצורך המצוי לעיל, להמציא את המסמכים הנ"ל למשרד ישראל: ימ"ר ת"א מרחוב סלמה 18 ת"א תש" פקס 03-6802359 טלפון 03-6801330
4. זאת תוך: סייד
5. הערות: הוגי מבקש מבית המשפט הנכבד לאסור באיסור מפורש מעירה קיומו ותוכנו של צו זה לנשואי הצו, או למי מטעמם, כמו כן, מבקש כי מסמך זה יופקד בבקשה ביח"מט למשך 6 חדשים.

5. פרטי המבקש:

58968041 רש"מ רוני שהיזם חוקר
 מ.א. דרנה שם פרטי/ משפחה תפקיד
 חתימה

news חדשות

שלחו להדפסה

ראיון ראשון

לחצו כאן להגדיל הטקסט

המאדאם של תל אביב: "המשטרה מנסה להתנקם בי"

עינת הראל, שמואשמת בהעלמת מס של 47.5 מיליון שקל, מספרת לראשונה על חייה הקשים, הגירושים שהובילו אותה למעגל הזנות מבחירה והישיבה בכלא, ודוחה את המיוחס לה. "היו מגיעים למכון הליווי עורכי דין, רופאים, אנשי טלוויזיה, שחקנים, אפילו שוטרים על אזרחי", היא מתארת. הראיון המלא - מחר ב"ידיעות אחרונות" שוש מולא

הראל. "הסיסן היחיד שלך בשטח זאת המשטרה. בחיים לא היו עבריינים" (צילום: אילן ספירא)

הראל. כוננה "תפוזינה" (צילום: אילן ספירא)

כבר יותר מ-15 שנה שענת הראל מנהלת יחסי אהבה-שנאה עם המשטרה. אבל שום דבר לא הכין את מי שזכתה בתקשורת לכינוי "המאדאם של תל אביב" לכתב האישום החמור שהוגש נגדה בשבוע שעבר, המייחס לה הפעלה וניהול של שלושה בתי בושת בבנייני מגורים שונים בעיר, סרסרות למעשי זנות

והשמת הכנסות בגובה מסחרר של 47.5 מיליון שקל בשמונה השנים האחרונות. "אין לי שום קשר לסכמים האלה. לא היה לי, והלואי שיהיה לי". היא מפטירה. "כל התיק הזה מנפח. כך עובדת לצערנו משטרת ישראל. מסמכים מטרה ואז תוקפים".

הראל בת ה-50 נכנסה למעגל הזנות בגיל 29, מבחירה. אחרי גירושים קשים מאדם עשיר מאוד. במשך שנים הפכה למייצגת של המשיים במעגל הזנות, ולטענתה זו גם הסיבה לכך שהיא סומנה על ידי המשטרה. "אני בלטי, אני מאבקת במשטרה כל השנים. התחלתי את התהליך הזה של המלחמה נגד סגירת המקומות (בתי הבושת - ש"מ). אני הפכתי להיות מעין נציגה ואחראית עליהן. אחת ששימשה לתן פה תן בארגון העבודה והן בהליכים בכיוון של מיסוד הנושא", היא אומרת. "הם מנסים לנקום בי, כי אני לימדתי את הבנות לא לפחד מהמשטרה ולעמוד בתוקף על זכויותיהן. 'שוטר לא יכול להשפיל אותך, לאיים עליך במעצר, או לאיים שייקחו ממך את הילדים' - כי זאת השיטה שלהם: להפחיד. והבנות למדו לענות להם".

הירקון 33 בתל אביב. פה לפי האישום פעם מכון ליווי. הנשים קיבלו עד 18 לקוחות במשמרת, תמורת 280 שקל ל-30 דקות (צילום: שאול גולן)
 במהלך תקופת עבודתה הראל נעצרה, למדה להכיר את העולם המשטירתי וגם קיבלה את הכינוי "תפוזינה" בשל צבע שיערה. לדבריה, "היו מגיעים למכון הליווי עורכי דין, רופאים, אנשי טלוויזיה, שהקנים, אפילו שוטרים על אזרחי". על הלקוחות היא אומרת ש"רובם לא מחפשים סקס, או באים כי רע להם בבית. רוב אלה שבאים זה לא כי חסר להם סקס, אלא כדי לדבר, לקבל מילה טובה".

התפישה לגבי עולם הזנות רחוקה מאוד מהמציאות. מתארת הראל. "עבריינים לא מתעסקים בשטח הזה. שום משפחת פשע לא נמצאת ולא התעסקה בעולם הזנות, כי אין בזה כסף. רמת ההוצאות כל כך גבוהה שזה לא משתלם. יש גברים שמנהלים ומפעילים, ויש נשים. אין לה חוקים. את בעצמך יכולה מחר לקחת דירה, להפוך אותה לבית בושת, לשים מודעה או לפרסם באינטרנט. הסיכון היחיד שלך בשטח זאת המשטרה. בחיים לא היו עבריינים. זנות בשבילם זה למלך. כל הודש צריך להשקיע בפרסום בין 30 ל-60 אלף שקל".

הראיון המלא יתפרסם מחר במוסף "7 ימים" של "ידיעות אחרונות"

חדשות ב-SMS - עדכונים מחדר החדשות של ynet ישירות למלחרי שלכם.

תגיות: תל אביב | זנות | משטרה
 תורה